

ves supermarkederne alt for store ekstra fordele over afgiftslovgivningen i deres konkurrence med mindre købmandsbutikker. Adskillige andre eksempler på tilsvarende forvridningsvirkninger af ministerens lovforslag har været fremført fra branchens side.

I prisrelationerne mellem de forskellige spiritustyper er afgiftslovgivningen mest neutral ved en ren literbeskatning. Det kan ikke være skattelovgiverens sag at påvirke forbrugerne ind i en anden forbrugssammensætning mellem forskellige spiritusarter end den, som de selv foretrækker. Slet ikke at skulle motivere dem til i særlig høj grad at drikke slavewhisky og anden mere uædel spiritus.

Når ministeren anfører, at der skulle være beskæftigelses- og betalingsbalancemæssige synspunkter, der kunne tale for hans forslag, er han ude på afveje. For det første har han ganske klart ladet sig besnække af, hvordan de særlige forhold er omkring De danske Spritfabrikkers kartoffelbaserede produktion sammenlignet med forholdene for eksempel omkring Peter Heerings kirsebærbaserede spiritusfremstilling. For det andet – og langt mere væsentligt – skyldes ministerens standpunkt, at han aldeles mangler indsigt i de samfundsøkonomiske sammenhænge. Skulle der blive solgt lidt mindre snaps, vil den pågældende kartoffelmark jo ikke af den grund komme til at ligge brak, men vil blot blive brugt til anden produktion, og sådan er hele ministerens argumentation vedrørende det beskæftigelsesmæssige og det valutariske fuldt ud forklarlig ved hans egen nærsynethed, der hindrer ham i at opfatte de virkelige forhold. Det afgørende betalingsbalance- og beskæftigelsesmæssige er, at dansk erhvervsliv får så gunstige almindelige forhold som muligt, og at der skal ofres færrest mulige kræfter på goldt skrivebordsarbejde.

Ministerens argumentation for at opretholde hans indviklede lovforslag fører direkte frem til, at Danmark vil stå i en svækket position over for nye EF-anklager. Der ligger nemlig intet andet i ministerens synspunkter, end at han fortsat vil favorisere det danske snapseprodukt – altså fremture netop i det handlingsmønster, som Danmark fik kendt ulovligt ved dommen af 27. februar 1980 fra De europæiske Fællesskabers Domstol i sag 171/1978.

En ren literafgift har da også den fordel, at spiritusbeskatningen herigennem kommer

til at virke stærkest i ædruelighedens tjeneste. Afholdssagens interesser er jo bedst tjent med, at jo større spiritusindhold, des kraftigere afgiftsafskrækning. Om en gennemførelse af den rene literbeskatning så skulle føre til, at alkoholindholdet i Rød Aalborg sættes ned fra 45 pct. til 40 pct., vil der næppe ske nogen skade herved.

Mens der herefter ikke skulle være nogen sagligt begrundet tvivl om, at den rene literafgift er den rette beskatningsform, opstår usikkerhed om, hvilken afgiftssats der bør vælges. Her har det været anført, at en lav afgiftssats vil indebære, at grænsehandelen bliver formindsket, og at der i det hele bliver en større del af det danske spiritusforbrug, som bliver indkøbt i form af varer, der er belastet med dansk spiritusafgift. Med det store spring, der under alle omstændigheder vil være imellem spiritusbeskatningen i Danmark og andre lande, findes dette argument ikke at kunne tillægges nogen særlig vægt. Fremskridtspartiet har derfor i sit ændringsforslag valgt den afgiftssats – 197 kroner – som ifølge ministerens beregning vil resultere i uændret afgiftsproveneru for det tilfælde, at forbrugssammensætningen skulle blive uændret – eller udtrykt på anden måde: at den danske befolkning bruger det samme beløb som nu til at købe spiritusafgiftsberigtigede drikkevarer, sådan at hvad man køber mindre af snaps, når den bliver 12 kr. dyrere helflasken, køber man tilsvarende mere af Gammel Dansk, whisky og cognac, som kommer til at koste ca. 20 kr. mindre pr. flaske (alt sammen 70 cl-flasker).

Til nr. 2

Afgiftssatsens værdielement foreslås nedsat fra 38,5 pct. til 37,5 pct. Værdisatsen svarer herefter til 60 pct. af engrosprisen, ekskl. merværdiafgift og værdiafgift, men inkl. literafgift.

Afgiftstabet herved modsvares af den forøgelse af afgiften, som vil fremkomme i kraft af de under nr. 6, 7 og 8 foreslåede ændringer vedrørende kvantumsrabatter og den afgiftspligtige minimumsværdi.

Til nr. 3